

A NAGY SIKERŰ TV-SOROZAT REGÉNYALAPJA!

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

HIBÁTLANOK

Az igazság nem marad örökké eltemetve.

fine
selection

S A R A S H E P A R D

S A R A S H E P A R D

Pretty Little Liars

hazug csajok társasága

HIBÁTLANOK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

MDS-nek és RNS-nek

Szemet szemért, és az egész világ megvakul.

– Gandhi –

Így kezdődött az egész

ISMERED AZT A SRÁCOT, AKI NÉHÁNY HÁZRA LAKIK TÖLETEK, és nincs nála hátborzongatóbb ember a földön? Amikor a verandán éppen esti búcsúcsókot adnál a barátodnak, és átpillantasz az út túloldalára, *ő ott áll*. Véletlenszerűen felbukkan, amikor a legjobb barátaiddal pletykálsz – csak éppen talán nem is olyan véletlenszerűen. Ő a fekete macska, aki mintha ismerné az útvonaladat. Ha elmegy a házatok előtt, az jut eszedbe: *El fogok hasalni a bioszvizsgán*. Ha furán néz rád, te egész nap gyanakodva pillantgatsz a hátad mögé.

Minden városban van egy ilyen feketemacska-fiú. Rosewoodban Toby Cavanaugh volt az.

– Szerintem még kell egy kis pirosító. – Spencer Hastings hátrahajolt, úgy mérte fel az egyik legjobb barátnőjét, Emily Fieldst. – Még mindig látom a szeplőit.

– Van egy Clinique korrektorom. – Alison DiLaurentis felugrott, és kék kord sminktáskájához futott.

Emily belenézett az Alisonék nappalijának asztalán feltámasztott tükörbe, jobbra-balra döntötte a fejét, majd összecücsörítette rózsaszín ajkát.

– Az anyám megölne, ha meglátna ennyi sminkkel a fejemen.

– Igen, de mi meg akkor ölünk meg, ha letörlöd – figyelmeztette Aria Montgomery, aki valamiféle csak saját maga számára ismert okból egy rózsaszín mohair melltartóban parádézott fel-alá, amit ő maga kötött.

– Aha, Em, fantasztikusan nézel ki – értett egyet Hanna Marin. Törökülésben ült a padlón, és folyton körbeforgott, hogy ellenőrizze, nem lóg-e ki a feneke vágása a kissé szűk Blue Cult csípőfarmeréből.

Április volt, péntek este. A hatodikos Ali, Aria, Emily, Spencer és Hanna szokás szerint pizsamapartit tartottak, vastag rétegekben sminkelték ki egymást, sós-ecetes Kettle chipsszel tömték magukat, miközben a háttérben Ali lapos képernyős tévéjén az *MTV Cribs* ment. Aznap este még az is növelte a káoszt, hogy mind kitergegették a ruháikat a szőnyegre, mert elhatározták, hogy csereberélni fognak a tanév hátralévő részére.

Spencer karcsú felsőteste elé emelt egy citromsárga kasmírkardigánt.

– Vidd el! – mondta Ali. – Cukin fog rajtad állni.

Hanna felhúzta Ali egy olajzöld kordszoknyáját a csípőjére, Ali felé fordult, és pózba vágta magát.

– Mit gondoltok, Seannak tetszeni fog?

Ali felnyögött, és odacsapott Hannának egy párnával. Amióta csak szeptemberben összebarátkoztak, Hanna másról sem beszélt, csak hogy mennyire *szereeeelmes* Sean Ackardba, aki egy osztályba járt velük a Rosewood Dayben. A lányok óvoda óta évfolyamtársak voltak. Ötödikben Sean még csak egy volt az alacsony, szeplős srácok közül, de a nyáron megnyúlt, és elvesztette kölykös dundiságát. Most szinte minden lány vele akart csókolózni.

Hihetetlen, mennyi minden megváltozhat egy év alatt.

A lányok – Ali kivételével – ezzel nagyon is tisztában voltak. Talán még csak... *úgy voltak*. Spencer, a szuperstréber, aki az első padban ült, és minden kérdésnél jelentkezett. Aria, a kicsit bolond lány, aki táncprogramokat koreografált ahelyett, hogy focizott volna, mint mindenki más. Emily, a félszeg, de államilag rangsorolt úszó, akiben a felszín alatt sok minden rejtett – de csak az látta, aki megismerte. És Hanna, aki ügyetlen és esetlen volt, de mindig elolvasta a *Vogue*-ot és a *Teen Vogue*-ot, és néha olyasmit bökött ki a divatról, amiről a többieknek fogalmuk sem volt.

Persze mindegyikükben volt valami különleges, de a pennsylvaniai Rosewoodban éltek, a Philadelphiától harminc kilométerre eső kisvárosban, ahol *minden* különleges volt. A virágok édesebben illatoztak, a víz finomabb volt, a házak egyszerűen nagyobbak, mint máshol. Az emberek azzal viccelődtek, hogy éjjelente a mókások szedik fel a szemetet meg az eltévedt pitypangokat a kövezett járdákról, hogy Rosewood mindig tökéletesnek mutakozhasson igényes lakói szeme előtt. Ott, ahol minden hibátlan, nehéz kiűnni.

Alinek valahogy mégis sikerült. Hosszú, szőke hajával, szív alakú arcával és hatalmas, kék szemével ő volt a legeslegszebb a környéken. Miután összefűzte a többieket a barátságával – néha úgy érezték, Ali *fedezte fel* őket –, már ők sem csak úgy voltak többé. Hirtelen egy minden ajtót nyitó kulcs birtokába jutottak, olyasmiket tehettek meg, amikről korábban álmodni sem mertek. Például reggel a lányvécében rövid szoknyába bújtak, rögtön, miután leszálltak a buszról. Vagy szőlőzsíros ajaklenyomattal díszített leveleket küldözgettek a fiúknak órán. Vagy megfélemlítő csatárláncban sétáltak végig a folyosón, nem törődve a lúzerekkel.

Ali kiszedett egy csillogó lila rúzs, és vastagon magára kente.

– Ki vagyok? – kérdezte. A többiek felnyögtek. Ali Imogen Smitht majmolta, az osztálytársukat, aki túlságosan is szerette Nars rúzsát.

– Nem, várj, ezt tedd a blúzodba! – Spencer összecsuicsörítette szép ívű száját, és átadott Alinek egy párnát.

– Remek! – Ali beletömte a párnát rózsaszín felsőjébe. A lányok kuncogtak. Imogenről az a pletyka járta, hogy már mindent megengedett a tizedikes Jeffrey Kleinnek, és teherbe is esett tőle.

– Rémesek vagytok – vörösödött el Emily. A bandában ő volt a legviszazahúzódnóbb, talán rendkívül szigorú neveltetése miatt; a szülei szerint minden, ami kellemes, bűn volt.

– Mi az, Em? – karolt bele Ali. – Imogen nagyon dagadtnak néz ki, *remélhetően*, hogy terhes.

Újra nevettek, bár kissé kényelmetlenül. Ali kiváló érzékkel talált rá a lányok gyenge pontjára, és ugyan Imogent illetően igaza volt, a többieknek néha eszükbe jutott, hogy vajon *róluk* is ilyeneket mond-e a hátuk mögött. Időnként nem lehetett tudni.

Tovább válogatták egymás ruháit. Aria beleszeretett Spencer egyik nagyon is kisiskolás stílusú Fred Perry ruhájába. Emily hosszú lábán át felhúzott egy farmer miniszoknyát, és mindenkitől azt kérdezgette, nem túl rövid-e. Ali kijelentette Hanna egyik Joe's farmerjéről, hogy lóg a fenéke, és levette, feltárva az alatta viselt cukorrózsaszín, széles derékrészű bugyiját. Amikor átvágott az ablak előtt a hifitoronyhoz, megdermedt.

– Istenem! – sikoltotta, és bemenekült a szederlila, bársony kanapé mögé. A lányok megpördültek.

Az ablak előtt Toby Cavanaugh állt. Csak *állt* ott, és őket bámulta.

– Fúj, fúj, fúj! – Aria eltakarta a mellét; már levette Spencer ruháját, és megint csak a kötött melltartót viselte.

Spencer, aki teljesen fel volt öltözve, az ablakhoz rohant.

– Tűnj el innen, te perverz! – kiáltotta.

Toby elvigyorodott, aztán elfordult és elszaladt.

A legtöbben, ha Tobyval találkoztak, átmentek az utca túloldalára. Egy évvel volt idősebb a lányoknál, magas, vékony, sápatag, és állandóan a környéken bókászott egyedül, láthatóan leskelődve az emberek után. Mindenféle pletyka járta róla: hogy rajtakapták, amikor nyelves csókot váltott a kutyájával, hogy azért olyan jó úszó, mert tüdő helyett kopolyája van, hogy a házuk mögötti fára épített lombházban alszik éjjelente egy koporsóban.

Toby csak egyetlen emberrel állt szóba: a mostohatestvérével, Jennával, aki a lányok osztályába járt. Jenna is reménytelen lúzer volt, de jóval kevésbé hátborzongató – ő legalább egész mondatokban kommunikált. És valami különös módon még szép is volt, sűrű, sötét hajával, őszinte, zöld szemével és összezsúcsörített, vörös ajkával.

– Úgy érzem magam, mint akit *megeőrszakoltak!* – Aria úgy rázta meg természetesen sovány testét, mintha valaki kólibacilusokkal kente volna be; éppen nemrég kerültek sorra biológiából. – Hogy mer így ránk ijesztteni?

Ali arca dühében kivörösödött.

– Vissza kell fizetnünk neki!

– Hogyan? – Hanna világosbarna szeme elkerekedett.

Ali egy percre elgondolkodott.

– Adjunk neki ízelítőt a saját módszereiből.

Ahogy elmagyarázta, a lényeg az volt, hogy ráijessenek Tobyra, aki ha éppen nem leskelődni járt, állandóan a lombházában lógott. Minden idejét ott töltötte, a Game Boyát nyomkodta, vagy ki tudja, talán egy hatalmas robotot épített, hogy leromboltassa vele az iskolát. De mivel a lombház – nyilvánvalóan – a fa ágai közé épült, Toby

pedig mindig felvonta a kötélletrát, hogy senki se követhesse, nem mászhattak fel csak úgy, hogy ráhuhogjanak.

– Vagyis rakétákra lesz szükségünk. Milyen szerencse, hogy pont tudjuk, hol vannak – vigyorgott Ali.

Toby a tűzijátékok megszállottja volt: egy rakás üvegrakétát tárolt a fa tövében, és a lombház tetőablakán át lődözte fel őket.

– Odalopózunk, lenyúlunk egyet, és az ablaka előtt lőjük fel – magyarázta Ali. – Ettől tuti frászt kap.

A lányok átpillantottak az utca túloldalára, a Cavanaugh-házra. Már csaknem minden lámpát lekapcsoltak, pedig még nem volt olyan késő, alig múlt fél tizenegy.

– Nem is tudom – bökte ki Spencer.

– Igen – értett egyet Aria. – Mi lesz, ha valami félresikerül?

– Ugyan már, csajok! – sóhajtott Ali drámaian.

Mind hallgattak. Végül Hanna megköszöri a torkát.

– Nekem tetszik.

– Hát jó – adta be a derekát Spencer.

Emily és Aria egyetértően megvonta a vállát.

Ali tapsolt, és az ablaknál álló kanapé felé intett.

– Majd én megcsinálom. Ti innen nézhetitek.

A lányok letelepedtek a hatalmas panorámaablak elé, és nézték, ahogy Ali átsiet az úton. A két ház a kereszteződés két átlós sarkán állt, mindkettő lenyűgöző, viktoriánus stílusban épült, de egyik sem volt akkora, mint Spencerék farmja, ami Ali hátsó udvarával volt határos. A Hastings-birtokon saját szélmalom állt, egy nyolc hálószo-bás ház különálló, öt férőhelyes garázzsal, egy kövel kirakott peremű medence és egy pajtából átalakított kis lakóház.

Ali körbefutott a Cavanaugh család oldalsó udvarához, majd egyenesen a lombházhoz. A magas fenyők és szilfák részben eltakarták

a látványt, de az utcai lámpák fényében éppen ki tudták venni a körvonalait. Egy perccel később majdnem biztosra vették, hogy Alit látják, a kezében egy kúpos rakétával. Nagyjából húszlépcsnyit hátrált, eleget, hogy rálásson a lombház ablakára, ahol kék fény villódzott.

– Gondoljátok, hogy tényleg megcsinálja? – suttozta Emily.

Egy autó hajtott el az úton, a reflektora megvilágította Tobyék házat.

– Nem – felelte Spencer idegesen; az apró gyémánt fülbevalóját forgatta, amelyet a szüleitől kapott a legutóbbi színjeles bizonyítványáért. – Csak blöfföl.

Aria ráharapott egyik fekete hajfonata végére.

– Totálisan.

– Honnan tudjuk, hogy Toby egyáltalán ott van? – vetette fel Hanna.

Feszülten hallgattak. Már sokszor részt vettek Ali tréfáiban, de azok mindig ártatlanok voltak – belopóztak a *Fermata* sós vizes fürdőjébe, amikor nem volt más programjuk, fekete hajfestéket csepegtettek Spencer nővérének samponjába, hamisított szerelmes leveleket küldtek a lúzer osztálytársuknak, Mona Vanderwaalnak Appleton igazgatótól. A mostani azonban mindegyiküket egy kis... feszengéssel töltötte el.

Bumm!!!

Emily és Aria hátraugrott. Spencer és Hanna az ablakhoz nyomta az arcát. Az út túloldalán még mindig sötét volt – a lombház ablakából most erősebb fény látszott, de ez volt minden.

Hanna hunyorított.

– Talán ez nem is a rakéta volt.

– Mi más lehetett volna? – kérdezte Spencer gúnyosan. – Egy pisztoly?

Ekkor a Cavanaugh család német juhásza ugatni kezdett. A lányok megragadták egymás kezét. Az oldalsó verandán felkapcsolódott a villany. Valaki kiabált, aztán Mr. Cavanaugh rontott ki az udvarra. A lombház ablakából apró lángnyelvek csaptak ki, és egyre növekedtek. Úgy nézett ki, mint az a videó, amit Emilyvel minden karácsonykor megnézettek a szülei. Aztán a szirénák is felvijjogtak.

– Mi történik? – nézett Aria a többiekre.

– Gondoljátok... – kezdte Spencer suttogva.

– Mi van, ha Ali... – Hanna szava elakadt.

– Csajok! – Ali a hátuk mögött állt, a nappali széles ajtajában. A karját leeresztette, az arca pedig sápadt volt, sápadtabb, mint valaha.

– Mi történt? – kérdezték a többiek egyszerre.

– Nem tudom – felelte Ali aggódva. – De nem az én hibám volt.

A sziréna egyre közeledett, végül a mentőautó megállt a Cavanaugh-ház felhajtóján. A fehér köpenyesek a lombházhoz rohantak, ahonnan már leeresztették a kötélletrát.

– Mi történt, Ali? – Spencer megfordult, és a bejárati ajtó felé indult. – El kell mondanod.

– Spence, ne! – lépett utána Ali.

Hanna és Aria összenéztek. Túlságosan féltek, hogy ők is kimenjenek. Valaki még megláthatta volna őket.

Spencer lekuporodott egy bokor mögé, és átnézett a túloldalra. Akkor látta meg a csúf, szilánkos lyukat Toby lombházának ablakán. Megérezte, hogy valaki mögé lopózik.

– Én vagyok – suttogta Ali.

– De mi... – kezdte Spencer, mielőtt azonban kimondhatta volna, az egyik mentős kimászott a lombházból, a karjában tartva valakit. Toby *megsérült? Meghalt?*

A lányok kint is, bent is a nyakukat nyújtogatták, hogy jobban lássanak. A szívük egyre gyorsabban vert – aztán egy pillanatra megállt.

Nem Toby volt az. Hanem Jenna.

Spencer és Ali csak jó pár perc elteltével mentek vissza a házba. Ali szinte túlvilági nyugalommal számolt be a történekekről: a rakéta beröpült az ablakon, és eltalálta Jennát. Senki nem látta, amikor Ali felröptette, úgyhogy biztonságban vannak, amíg mind hallgatnak a dologról. Végző soron Toby tűzijátéka volt. Ha a zsaruk bárkit is gyanúsítani fognak, az ő lesz.

Egész éjjel zokogtak, egymásba kapaszkodtak, fel-felriadtak, alig aludtak. Spencert annyira sokkolta a dolog, hogy órákig hevert labdává gömbölyödve a tévé előtt, és némán váltogatta a csatornákat a valóságshow-tól a rajzfilmekén át a természetfilmekig. Másnap, mire felkeltek, a környék zsongott a hírtől: valaki magára vállalta a dolgot.

Toby.

A lányok először azt hitték, ez egy tréfa, de a helyi újság megerősítette, hogy Toby saját bevallása szerint egy meggyújtott rakétával játszott a lombházban, ami a testvére arcába csapódott és *megvakította*. Ali hangosan olvasta fel a cikket a többieknek az ebédlőasztal mellett, miközben egymás kezét fogták. Tudták, hogy meg kellene könnyebbülniük, de... tisztában voltak az igazsággal.

Jenna a kórházban töltött néhány napon végig hisztérikus és zavart idegállapotban maradt. Mindenki arról faggatta, mi történt, ő azonban nem emlékezett. Azt mondta, azt sem tudja felidézni, ami a robbanás előtt történt. Az orvosok szerint a poszttraumás stressz miatt.

A Rosewood Dayben gyűlést tartottak Jenna miatt, ahol elismérték, hogy a tűzijáték nem *játék*, aztán jótékonyági bált és süteményvásárt rendeztek. A lányok – főleg Spencer – túlradó lelkesedéssel vettek részt ezeken, bár persze úgy tettek, mint akiknek fogalmuk sincs, mi történt. Ha bárki rákérdezett, azt mondták, Jenna egy nagyon kedves lány, és az egyik legközelebbi barátjuk – azonban sok más lány is, aki jóformán két szót sem váltott Jennával, ugyanezt mondta.

Jenna nem tért vissza a Rosewood Daybe. Egy vakok számára fenntartott, speciális philadelphiai iskolába írárták, és az után az éjjel után senki sem látta többé.

Rosewoodban a kellemetlenségeket általában finoman a szőnyeg alá söprik. Toby sem volt kivétel. A szülei az iskolaév hátralévő részében otthon taníttatták, a nyár elmúltával pedig elküldték egy maine-i javítóintézetbe. Augusztus közepén távozott minden felhajtás nélkül – az apja vitte ki a vasútállomásra, és egyedül vonatozott el a reptérre. A lányok végignézték, ahogy a család aznap szétszedi a lombház maradványát – mintha még Toby emlékét is el akarnák törölni, amennyire lehetséges.

Toby távozása után két nappal Ali szülei elvitték a lányokat kempingezni a Pocono-hegységbe. Vadvízi evezés, sziklamászás volt a program, és barnulás a tóparton. Esténként, amikor a beszélgetés Jenna és Toby felé fordult, mint azon a nyáron annyiszor, Ali emlékeztette őket, hogy *soha senkinek* nem árulhatják el. Örökre meg kell tartaniuk a titkot, és ez fogja a barátságukat is megerősíteni, örökre. Egyszer, amikor behúzták maguk után a sátor cipzárját éjszakára, és a fejükre igazították J.Crew kasmírpulóvereik csuklyáját, Ali mindegyiküknek átadott egy élénk színű, szövött karkötőt, ami a köteléküket jelképezte. Egymás csuklójára kötötték fel, és Ali

elismételtette velük a szavakat: „Ígérem, hogy halálom napjáig hallgatni fogok.” Körben haladtak: Spencer Hannáét kötötte meg, Hanna Emilyét, Emily Ariáét, és mind elismételték az esküt. Utoljára Ali tette fel a sajátját, és a szívére szorított kézzel mondta utánuk: „Halálom napjáig.” Végül megszorították egymás kezét, és a komor helyzet ellenére is szerencsésnek érezték magukat, amiért ott voltak egymásnak.

Állandóan viselték a karkötőket – a zuhanyzóban, a tavaszi osztálykirándulásokon Washingtonba és Williamsburgbe (Spencer Bermudára utazott), izzadt gyephokiedzéseken, lázas, influenzás napokon. Valahogy Alié maradt a legtisztább, mintha a szövet bekoszolódása az ügyet is bemocskolná. Néha hozzáértették az ujjukat, és elsuttogták: „Halálom napjáig”, hogy emlékeztessék magukat szoros barátságukra. Titkos jellé vált közöttük a dolog, mind tudták, mit jelent. Ami azt illeti, Ali aznap is kimondta, nem egészen egy évvel később, a hetedik osztály utolsó napján, amikor összegyűltek a nyárindító pizsamapartira. Senki sem tudta, hogy alig néhány óra múlva Ali eltűnik.

Vagy hogy az lesz a halála napja.

1.

És én még azt hittem, barátok vagyunk

SPENCER HASTINGS a rosewoodi székesegyház almazöld pázsitján állt három régi legjobb barátnőjével, Hanna Marinnal, Aria Montgomeryvel és Emily Fieldsszel. Több mint három éve nem beszéltek egymással, azóta, hogy Alison DiLaurentis megmagyarázhatatlan módon eltűnt, aznap azonban összetalálkoztak Ali búcsúztató szertartásán. Két nappal korábban építőmunkások találták meg Ali testét a régi házuk háta mögött, egy lebetonozott rész alatt.

Spencer újra elolvasta a Sidekickjére az imént érkezett üzenetet.

Még itt vagyok, ribancok. És mindent tudok.

A.

– Istenem! – suttogta Hanna. Az ő BlackBerryjén ugyanez a szöveg jelent meg. Ahogy Aria Treóján és Emily Nokiáján is. Az elmúlt hét során mindegyikük kapott e-maileket, SMS-eket és chatüzeneteket valakitől, aki csak *A.*-ként írta alá ezeket. Az üzenetek nagyrészt

a hetedikes ügyekről szóltak, arról az évről, amikor Ali eltűnt, de új titkokat is megemlítettek. Olyasmiket, ami *most* történt.

Spencer azt gondolta, hogy A. talán Alison, aki valahogy visszatért – de hát erről most már nem lehetett szó, igaz? Ali teste a beton alatt bomlott le. Meghalt... nagyon-nagyon régen.

– Gondoljátok, hogy... ez most a Jenna-ügyet jelenti? – suttogta Aria, és végigsimított szögletes állán.

Spencer visszacsúsztatta a telefonját Kate Spade tweedtaszkájába.

– Nem itt kellene megbeszelnünk. Valaki meghallhatja. – Idegesen a templom lépcsője felé pillantott, ahol egy perce még Toby és Jenna Cavanaugh állt. Spencer azelőtt látta utoljára Tobyt, hogy Ali eltűnt volna, Jennát pedig a baleset éjjelén, ájultan, a mentős karjában, aki levitte a lomboházból.

– A hintáknál? – suttogta Aria. A Rosewood Day alsós játszóterére célzott: az volt a régi találkahelyük.

– Tökéletes – jelentette ki Spencer, átnyomakodva egy csoportnyi gyászoló között. – Ott találkozunk.

Kristálytisza, őszi nap volt, késő délután. A levegőben almák és fa füstjének illata érződött. Az égen egy hőlégballon lebegett. Tökéletes nap volt Rosewood egyik legszebb lányának búcsúztatására.

Mindent tudok.

Spencer megborzongott. Biztosan blöfföl. Akárki is ez az A., nem tudhat mindent. A Jenna-ügyről nem, és egészen biztosan arról a titokról sem, amin ketten osztoztak Alivel. Jenna balesetének éjszakáján Spencer tanúja volt valaminek, aminek a többiek nem, de Ali rávette, hogy tartsa titokban, még Emily, Aria és Hanna előtt is. Spencer el akarta nekik mondani, de mivel nem tehetette, fejben félretolta az egészet, és úgy tett, mintha meg sem történt volna.

Azonban megtörtént.

Azon a friss, tavaszi hangulatú áprilisi estén, hatodik osztály végén, rögtön azután, hogy Ali belőtte a rakétát a faház ablakán, Spencer kiszaladt. Égett haj szaga terjengett. Spencer látta, hogy a mentős lehozza Jennát az ingó kötélletrán.

Ali lépett mellé.

– Szándékosan csináltad? – tudakolta Spencer rémulten.

– Nem! – Ali megragadta a karját. – Az egész...

Spencer évekig igyekezett elfelejteni, ami ezután következett. Toby Cavanaugh rohant feléjük, a haja a fejére tapadt, általában olyan sápadt arca kipirult. Megállt Ali előtt.

– *Láttalak!* – Remegett dühében; a felhajtójuk felé pillantott, ahová éppen akkor állt be egy rendőrautó. – Meg fogom mondani.

Spencer levegőért kapkodott. A mentő ajtaja becsapódott, az autó szirénázva elhajtott. Ali nyugodt maradt.

– Igen ám, csakhogy én is láttalak *téged*, Toby – felelte. – És ha elárulsz, én is elárullak. *A szüleidnek.*

Toby hátralépett.

– Nem!

– *De igen* – vágta rá Ali, és hiába volt csak százhatvan centi, egyszerre sokkal magasabbnak tűnt. – *Té* gyújtottad meg a rakétát. *Té* sebesítetted meg a testvéredet.

Spencer megmarkolta Ali karját. Mit csinál? Ali lerázta magáról.

– Mostohatestvér – motyogta Toby alig hallhatóan. A lombház felé pillantott, aztán az utca irányába. Egy újabb rendőrautó gurult lassan a házuk felé.

– Elkaplak – mordult Alire. – Csak várj!

Azzal eltűnt.

Spencer újra megfogta Ali karját.

– Most mit csinálunk?

– Semmit – felelte Ali szinte könnyedén. – Minden rendben.

– Alison – pislogott Spencer hitetlenkedve. – Nem hallottad, mit mondott? Láttá, mit csináltál. Mindjárt elmondja a rendőröknek.

– Nem hinném – mosolygott Ali. – Úgy nem, hogy tudom, amit tudok.

Aztán Spencer füléhez hajolt, és belesuttogta, mit látott, mit csinált Toby. Olyan undorító volt, hogy Ali elfeledkezett a kezében tartott rakétáról, amíg az ki nem röppent az ujjai közül, be a faház ablakán.

Ali megígértette Spencerrel, hogy a többieknek egy szót sem szól, és figyelmeztette, hogy ha *mégis* megteszi, ő megtalálja a módját, hogy Spencer – és egyedül Spencer – legyen, aki elviszi a balhét. Spencer megrettent a gondolattól, hogy mit tehet Ali, és befogta a száját. Aggódott, hogy Jenna talán beszélni fog – ő biztosan emlékszik, hogy nem Toby volt! –, de Jenna elkábult és összezavarodott, és nem tudott visszaemlékezni arra az estére.

Aztán egy évre rá Ali eltűnt.

A rendőrség mindenkit kikérdezett, Spencert is, hogy volt-e valaki, aki ártani akart volna Alinek. Spencer azonnal Tobyra gondolt. Képtelen volt kivenni a fejéből a pillanatot: *Elkaplak*. Csak hát, ha megnevezi Tobyt, akkor el kellett volna mondania a zsaruknak az igazságot Jenna balesetéről. Azt, hogy részben maga is felelős. Hogy mindvégig tudta az igazságot, de hallgatott. Egyben ki kellett volna adnia a barátai titkát, amit egy éve őrzött. Úgyhogy hallgatott.

Most rágyújtott egy újabb Parliamentre, és kifordult a székesegyház parkolójából. *Érthető?* A. nem tudhat mindent, akármit ír is az üzenetében. Hacsak nem ő Toby Cavanaugh... De így sem állt össze a kép. A. olyan titkokról küldött üzeneteket Spencernek, amikről Alin kívül más nem tudott: hogy hetedikben Spencer megcsókolta Iant, a nővére, Melissa barátját. Spencer ezt csak Alinek ismerte be,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

senki másnak. A ráadásul Wrenről is tudott, Melissa új exéről, akivel Spencer a múlt héten a csókolózásnál tovább is jutott.

A Cavanaugh család azonban *tényleg* Spencer utcájában lakik, és Toby egy jó távcsővel beláthatott az ablakán. Ráadásul szeptember ide vagy oda, Toby még mindig Rosewoodban volt. Nem kellene már a bentlakásos iskolájában lennie?

Spencer befordult az iskola kikövezett felhajtójára. A barátai már ott voltak az alsósok játszóterén. Egy szép, fából ácsolt kastély állt ott tornyocskákkal, zászlókkal és egy sárkány formájú csúszdával. A parkoló üres volt, a kövezett járdákon senki sem járt, az edzőpályákon némaság uralkodott – Ali emlékére az egész iskolában szünetet rendeltek el.

– Eszerint mind kaptunk üzenetet ettől az A-kárkitól? – kérdezte Hanna, amikor Spencer közelebb ért.

Mindenki a telefonját markolta, és a *Mindent tudok* üzenetet nézte.

– Nekem két másik is jött – jegyezte meg Emily tétován. – Azt hittem, Ali küldte őket.

– Én is! – Hanna levegőért kapkodott, és tenyérrel a mászókéra vert. Aria és Spencer bólintott.

Mindannyian idegesen elkerekedő szemmel néztek egymásra.

– A tiédben mi volt? – pillantott Spencer Emilyre, aki kisöpört az arcából egy szőkésvörös tincset.

– Az... magánügy.

Spencer meglepetésében hangosan felnevetett.

– Em, neked nincsenek titkaid! – Emily volt a világon a legtisztább, legédesebb lány.

– Hát, pedig vannak – felelte Emily, és mintha megbántódott volna.